

Zoetermeer **T** NEDERLANDS
THRILLER
FESTIVAL

*Winnaars
schrijfwedstrijd*

2022

Inhoud

Voorwoord	5
Het is 3 uur 's-nachts	7
Het griezelfeest	12
De grote verlaten villa	18
Het bos	24
Het verdoemde meisje	32
Thrillerschrijvers top vijf	38
Longlist	39
Colofon	40
Mede mogelijk gemaakt door	41

Voorwoord

Wij beleven alweer de 14e editie van het Nederlands Thrillerfestival én dus ook van de schrijfwedstrijd voor scholieren! Gelukkig kunnen we net als vorig jaar voor de prijsuitreiking de Grote Zaal van het Stadstheater weer gebruiken en mag wie dat wil erbij zijn. Dat was vorig jaar immers ook erg leuk! Fijn voor veel familie en vrienden dat ze er nu bij kunnen zijn als jullie in het zonnetje worden gezet. Want beseffen jullie dat er heel veel inzendingen waren, opnieuw meer dan voorgaande jaren? En weten jullie dat er dit jaar ook weer basisscholen van buiten Zoetermeer hebben meegedaan? Het evenement waaraan jullie zo goed hebben meegedaan, groeit en groeit....

Ook de in Zoetermeer gevestigde organisatie NBD Biblion sponsort weer het boekje met al die spannende verhalen. En zij maken het ook! Het boekje met de allerbeste verhalen wordt breed verspreid, ook de sponsoren van het Nederlands Thrillerfestival krijgen het. Er komt ook een e-book uitgave van, daar zorgt HIP Publishing weer voor. Wel heel bijzonder dat jullie verhalen op die manier door veel mensen worden gelezen. Wie weet gaan ze jullie namen onthouden en worden jullie over een paar jaar beroemde thrillerschrijvers!

In het Stadstheater staan op zondagmiddag 30 oktober nog meer prijsuitreikingen gepland. Van de Max Bronzen Vleermuis voor de beste debuutthriller, de MAX Zilveren Vleermuis voor de beste thriller van het jaar en natuurlijk ook weer de MAX Gouden Vleermuis voor een auteur die al heel veel thrillers heeft geschreven. Die prijzen worden uitgereikt door de directeur van Omroep Max, Jan Slagter. Leuk om daar ook bij te zijn om kennis te maken met beroemde en (nog) minder beroemde thrillerschrijvers. Een aantal van hen zal ook op de Boekenmarkt die middag staan.

De zondagmiddag is de aftrap van het festival, maar in de week die daarop volgt zijn er allerlei activiteiten in Zoetermeer. Kijk maar even op de website, dan kunnen jullie zien welke spannende dingen er nog meer worden georganiseerd.

Ik hoop dat jullie een spannende, mooie middag hebben. Wees trots op jezelf, het is echt knap wat jullie hebben geschreven. Veel succes met jullie (schrijvers)toekomst!

Ria Oosterop

Voorzitter Stichting Nederlands Thrillerfestival

Het is 3 uur 's-nachts

Sofie Bruijn

Casa

Thriller

“Het is drie uur 's nachts, en daar staat ze dan, drijfnat en buiten adem verscholen in de met bosjes bedekte achtertuin van nummer zestien, Hagelstraat. Ze is nerveus en bijt op haar lip. Als dit maar goed gaat, denkt ze.

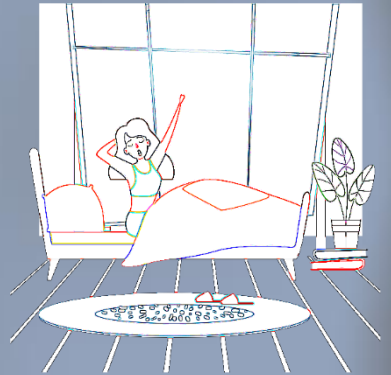

Ze klopt op de deur en zegt: “Xert24mM90KJF55532.” Bij elke letter twijfelt ze. De laatste cijfers kon ze niet onthouden en het zweet breekt haar uit. Maar er komt een stem terug: “Verstop je, snel!” Ze begrijpt het niet, wat moet ze hiermee? Naomi kijkt op haar horloge. Ze heeft nog maar zevenenveertig uur, te weinig tijd.

In de verte hoort ze een stem, de stem roept haar. “Naomi... Naomi...” Een rilling loopt naar beneden langs haar rug, iets kouds raakt haar aan. Ze draait zich om, maar alles wat ze ziet is donker. De stem wordt duidelijker, hij trommelt in haar gedachten. Harder en harder, tot haar hoofd er van tolt.

Opeens zit ze rechtop in bed. Een raar gevormd gezicht kijkt haar aan. Het is zo lelijk, dat het haar ogen pijn doet. Ze probeert weg te kijken, maar het gezicht houdt haar in zijn greep. Het is alsof haar ogen aan die van hem geplakt zijn. Dan komt er een koude vlaag wind binnen en ze rilt. Haar ademhaling wordt oppervlakkig en ze kan alleen nog maar staren naar het gezicht. 'Zeg dat dit gewoon een nachtmerrie is, en dat ik straks wakker word en dat mama er nog is.' Maar ze is net wakker geworden, en niet in haar eigen bed.

Die avond had haar moeder haar naar school gebracht, vanwege het huiswerk dat ze moest leren voor de rekentoets die eraan kwam. Ze was alleen zo dom geweest het op school te vergeten.

Haar moeder zou wachten bij het hek, terwijl zij binnen was. Iedereen was al weg en de tocht zorgde, dat ze het koud kreeg. Ze had gezocht in het juffenlaatje, in haar eigen laatje en ook in die van Sophia omdat die naast haar zat. Het huiswerk was er niet.

Balend liep ze terug naar het hek. Nu krijg ik zeker een onvoldoende voor de toets, dacht ze. Nog steeds in gedachten verzonken zei ze: "Mam, ik ben het kwijt..." Ze

durfde niet naar haar moeders gezicht te kijken. Er kwam geen antwoord.

Toen keek ze omhoog, haar moeder was weg. Op de plaats waar haar moeder had gestaan, hing een briefje met een soort wachtwoord erop: Xert24mM90KJF55532

En een adres. Een stukje rode stof hing aan de bosjes, de stof van haar moeders jurk. In de aarde onder de bosjes stonden voetstappen en er lag ook aarde op het pad. Ze kreeg een verontrustend gevoel in haar maag en een vreselijke gedachte kwam in haar op; haar moeder was tegen haar wil in meegenomen.

“Wat doe je hier”, zegt het lelijke hoofd. “Weet ik niet, het is waarschijnlijk allemaal maar een misverstand, toch?”, vraagt Naomi hem. “Wie ben je?” De stem, die uit het hoofd komt, lijkt automatisch, haast onmenselijk. “Ik heet Naomi, ik woon in Pijnacker. Ik zit in groep acht op de Casaschool en ik ben tien jaar. Ik word bijna elf.” De stroom woorden die uit haar mond komt kan ze niet tegenhouden. Heeft ze nu te

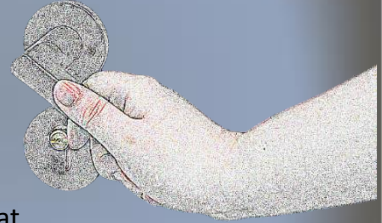
veel verteld? Misschien is het

wel veilig om een beetje vriendschappelijk te doen tegenover dit wezen. Ze probeert te glimlachen, maar

het wezen ziet er zo afschuwelijk uit dat het waarschijnlijk meer lijkt op een grimas. Dit lijkt net een scene van een film, denkt ze.

Dan staat het wezen op en loopt naar de deur. Zijn hand heeft al grip op de deurklink als ze roept: “Waar ben ik? Ik heb ook het recht om dat te weten.”

Het wezen bindt haar vast aan een stoel en zegt dan: “Ze komt er zo aan, voor de ondervraging.” Wie is ze, wil ze zeggen, maar dat durft haar mond niet. De laatste keer dat ze iets vroeg werd het niet heel erg op prijs gesteld. Dus ze besluit om niet tegen te strubbelen en de tijd voordat ‘ze’ komt uit te zitten. Wat Naomi wel opvalt na een tijdje in het gezelschap van het wezen te zijn, is dat het best raar is, hoe hij naar haar kijkt. Steeds als ze opkijkt ziet ze het wezen naar haar staren met een vreemde, sombere uitdrukking in zijn ogen. Ze vindt het een beetje creepy.

Na ongeveer vijf tot tien minuten hoort ze een deur dichtklappen. Ze komt eraan.

De ramen in de kamer waar ze nu zit zijn geblindeerd, dus ze kan niet zien hoe laat het is. Het zal wel rond vijf uur ‘s ochtends zijn, denkt ze.

Dan hoort ze voetstappen op de gang, de deur gaat open en ze kijkt op. Haar adem stokt in haar keel en haar ogen worden zo groot als theekopjes. Daar in de deuropening staat haar moeder.

Juryrapport

Het is drie uur 's nachts

en dan ....Naomi is haar moeder kwijt en een geheimzinnig wezen houdt haar gevangen. Wat is er gebeurd? Knap geschreven verhaal met wisseling in tijd!

Sofie Buijn

Het griezelfeest

Lexie van Zuijden
IKC Klimboom

Thriller

Het is kwart voor 9 's avonds. Mark trekt haastig zijn jas en schoenen aan en gooit met een slinger zijn sjaal om zijn nek. "Ik moet opschieten!" zegt Mark. "Anders kom ik te laat op het griezelfeest in de Dorpsstraat." Mark trekt de deur achter zich dicht en graait in zijn jaszak op zoek naar zijn fietssleutel. Hebbes! Hij steekt zijn sleutel in zijn fiets en opeens worden de donkere wolken aan de kant geblazen door een ijzige wind. "Wow! Zo'n grote volle maan heb ik nog nooit gezien!" Mark staart nog even, maar beseft dat hij op moet schieten! Mark trapt zo hard als hij kan en scheurt over de natte wegen. Chips, natte bladeren!

Mark glijdt bijna uit, maar kan gelukkig nog net zijn stuur draaien. "Fieeuw, dat scheelde niets," zucht Mark.

Mark parkeert zijn fiets en gaat tegen het muurtje staan. Waar blijft Jaimy nou? Hij had hier al lang moeten zijn. Mark kijkt op zijn telefoon en ziet dat zijn beste vriend een appje heeft gestuurd:

'Uhh uhh ik kan niet komen helaas ik moet nog wat uhm

huiswerk maken ja huiswerk maken, ik ben echt niet bang of zo hoor'. Huh, wat is er zojuist gebeurd, heeft mijn beste vriend nou een smoesje verzonnen zodat hij niet hoeft te komen? Ach, ik heb hem niet nodig om een leuke Halloween te maken! Mark loopt de feeststraat in en ziet allemaal ballonnen, slingers en enge maskers. Bebloede afgehakte vingers hangen aan touwtjes en er liggen allemaal bloedsporen op de straat. Het is heel druk in de Dorpsstraat, maar dat maakt Mark niet uit. Mark besluit om naar de feestwinkel te gaan. Terwijl hij naar de etalages kijkt en op de achtergrond de kerkklok 9 uur hoort slaan, voelt hij ineens een ijsskoude hand in zijn nek. Mark verstijft en draait zijn hoofd langzaam naar links. Naast hem staat een meisje met donker haar en hazelbruine ogen. Ook heeft het meisje een witte konijnenknuffel met rode ogen. "Zo, ik schrok me een hoedje". "Hi, wie ben jij, jongetje?" "Ik heet Mark en jij?" "Ik ben Daisy." "Oké..." "Wil je met mij deze Halloween avond doorbrengen?", vraagt Daisy. "Ja, leuk. Laten we eerst naar het spookhuis gaan."

Bij het spookhuis aangekomen liepen Mark en Daisy naar binnen. Mark vroeg: "Ben je bang? Ik niet namelijk." "Nee joh, ik ben zowat opgegroeid in spookhuizen", zegt Daisy. Ze lopen langs de lachspiegels. Mark zegt: "Kijk hoe ik eruit zie, joh. Het lijkt wel of ik een jas aan heb van mijn vader. Grappig toch?" "Ja, je jas ziet er echt groot uit." Ze lopen

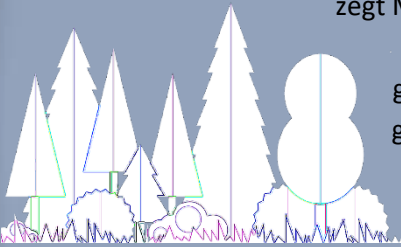
door en komen uit bij een lange gang. “Ik ga wel voor”, zegt Mark heel zelfverzekerd. Ze lopen door de gang. Er komt ineens een zombie uit de muur springen. Mark schrikt zich helemaal kapot. Hij zegt: “Dat was niet eng, maar ik schrok gewoon omdat het uit het niets kwam.” “Ja, ja”, zegt Daisy, “zal ik voor lopen?” “Nee, hoeft niet hoor”, zegt Mark, “laten we verder lopen, de gang is nog lang genoeg om te ontdekken.” Ze lopen verder en komen bij spikes aan, die uit de grond en uit het plafond komen. “Ahh, oké, ga jij maar voorop.” En Mark trippelde zachtjes achter Daisy aan. Elke keer dat er iets engs komt, schrikt Mark zich helemaal een hoedje en toont Daisy geeneens een klein beetje emotie. Daarna komen ze uiteindelijk aan bij het spiegeldoolhof. Gelukkig is het een kleintje, want Mark houdt daar niet echt van. Wanneer ze het spiegeldoolhof zijn in gelopen, valt Mark iets raars op. Hij ziet bij Daisy helemaal geen spiegelbeeld in de spiegels. Dat is raar! Maar Mark denkt er niet echt over na, want voor hij het weet zijn ze het spookhuis alweer uitgelopen. Mark laat dat even achter hem liggen, want hij heeft nieuwe plannen gemaakt om met Daisy te gaan doen. Hij vraagt aan Daisy of ze met hem naar het blikgooien wil gaan. Daisy knikt en ze lopen naar het blikgooien. Eenmaal aangekomen zegt hij dat Daisy maar eerst moet gaan, omdat hij wil zien of ze het goed kan. En ja, Daisy is er echt de beste in. Ze heeft het twee keer geprobeerd en heeft al een mega knuffel voor Mark gewonnen. Daisy zegt: “Laten we

hier weggaan, ik vind het niet meer leuk. We kunnen naar de suikerspinkraam gaan, als je dat wilt”.

Ze gaan naar de suikerspinkraam en nemen allebei een grote skelet suikerspin. Daisy en Mark lopen met de suikerspin naar het trapje van de kerkklok. Precies als ze op het trapje gaan zitten, slaat de klok 10 uur. Daisy zegt: “Ik heb nog maar 2 uurtjes over en dan komt mijn moeder me halen.” “Huh, oké, laten we dan de spookspeurtocht doen”, vertelde Mark. “JAAA leuk”, zegt Daisy, “de speurtocht duurt alleen wel 1 uur.” “Dat maakt niet toch uit?”, zegt Mark. “Nee”, giechelde Daisy. “Oké, let's go.” Ze pakte het blad van de route van de speurtocht en ze beginnen met lopen. Na een tijdje gelopen te hebben besloten ze op een bankje te gaan zitten. Mark legt de kaart op het bankje, maar opeens valt de kaart door de spijlen in een gat eronder. “Ahh, chips!”, zegt Mark balend. Ze zitten op het bankje na

te denken over hoe ze terug moeten gaan. Ze hebben er 25 minuten over gedaan om middenin het bos te komen voor de speurtocht, terwijl de rest waarschijnlijk al is vertrokken. Daisy komt met een idee. “Voor een speurtocht plakken ze toch allemaal kleuren briefjes op de bomen?” “Ja, hoezo?”, vraagt Mark. “Nou, als we die briefjes vinden, kunnen we gewoon de speurtocht afmaken.” “ Oh ja, goed idee. Laten we gaan.” Mark en Daisy lopen zonder kaart verder door het bos. Ze komen uiteindelijk uit bij het eerste briefje. Mark leest het eerste

briefje voor: “Er staat in: kijk om je heen, zie je een elfenboomstronk, loop dan daarheen. Succes.” “ Ik zie het, kom, kom”, roept Daisy, die al naar de boomstronk is gelopen. Ze zien het kaartje al hangen en Mark trekt het kaartje van de elfenmuts af. De grond onder Mark en Daisy verdwijnt en Daisy valt in het diepe gat. Mark weet zich nog net aan een stam vast te pakken, waardoor hij zichzelf omhoog kan trekken. Mark roept naar beneden, maar krijgt geen antwoord van Daisy.

Mark wordt ongerust en gaat op zoek naar takken, zodat hij een ladder kan maken. Kwart voor 11 heeft Mark Daisy uit het gat geholpen en zijn ze verder gelopen.

5 Over 11, ze zijn weer aangekomen op het plein van het griezelfeest in de Dorpsstraat.

Ze zijn moe van al dat gedoe, dus ze besluiten om even pauze te nemen en griezelkoekjes te gaan eten, die Mark eerder al had gekocht. Ze zitten op de trap van de kerkklok nog eens 25 minuten te kletsen voordat het zover is... Er trekt mist op, alle lampen gaan knipperen en het gaat heel hard waaien. Daisy zegt: “Het is zover, ik moet gaan.” Er komt een vrouw met zwarte kleding aan en zwart haar. Ze lijkt heel erg op Daisy. De kerkklokken luiden 12 uur precies. Daisy pakt de vrouw bij haar hand, zwaait en verdwijnt in de mist. “Dus Daisy was e-een spook?”

Juryrapport

Het griezelfeest
Mark gaat naar de griezelkermis
in de Dorpsstraat en ontmoet
daar Daisy. Ze hebben een
gezellige avond samen. Gaat het
wat worden tussen deze twee?
Een mooi geschreven verhaal met
een spannend einde!

Lexie van Zijden

De grote verlaten villa

Alessio Fenech
De Saffier

Thriller

Er was eens een heel grote verlaten villa ergens op de bergen in Zoetermeer. De villa had de naam "Ejtoonierrob". Er waren verhalen dat er geesten rondliepen en dat er ooit een raar zwart figuur was gezien. Het was vrijdag en het stormde. Mijn kleine broertje Max was super bang. We gingen naar bed en opeens hoorde ik Max huilen. Hij zei: "Ik ben bang, kan je alsjeblieft bij mij slapen?" Ik legde uit dat er niks aan de hand was en dat hij gewoon verder moest slapen, maar iets in hem was nog steeds super bang. De volgende ochtend was het Max zijn verjaardag.

Hij was super blij, omdat hij een nieuwe bal had gekregen en een supermooie taart. We gingen in de buurt van de bergen spelen, totdat Max de bal keihard weg schoot door één van de ramen van de verlaten villa. Max begon heel erg hard te huilen en ik wilde de bal voor hem pakken. Ik durfde niet verder te lopen, maar mijn broertje was zo hard aan het huilen. Ik vond het best wel zielig, want het was zijn nieuwe

bal, dus ik ademde nog een keer diep in en deed de deur open. Ik liep naar binnen.

De villa zag er best normaal uit en ik vond dat het best wel meeviel, maar dat had ik mis. Ik liep rond om de bal te vinden en liep de keuken in. Maar toen ik de keuken wilde verlaten vlogen opeens alle kastdeuren open en dicht. Het maakte ontzettend veel lawaai. Ik was zo bang, dus ik wilde naar buiten vluchten, maar de deur zat ineens op slot. Daar zat ik dan, helemaal alleen. Ik trok met al mijn kracht aan de deur, maar hij zat muurvast. Ik wilde door het gebroken raam klimmen, alleen het raam was veel te hoog. Ik riep Max, maar ik kreeg geen antwoord. Zou hij weg zijn gegaan om hulp te halen?

Ik besloot verder te gaan zoeken naar de bal. Ik merkte dat er een tweede verdieping was. De trap ernaar toe was erg steil. Ik was toch nieuwsgierig naar wat erboven was, dus ik besloot om een kijkje te nemen. Voorzichtig liep ik de trap op. De treden kraakten onder mijn voeten. Opeens zag ik, in mijn ooghoek, een zwarte figuur. Van schrik viel ik bijna van de trap, maar ik kon me nog net op tijd aan de leuning van de trap vastpakken. Ik was bang, maar ik wilde door. Ik liep verder de trap op en ik kwam uiteindelijk op de tweede verdieping. Ik keek naar links en ik zag een deur. Ik keek naar rechts en ik zag twee deuren. Alle deuren waren gesloten en het was heel donker. Ik probeerde het licht aan te zetten, maar wat bleek; er was geen stroom. Ik liep naar de linker deur. Voorzichtig deed ik de deur open. Het rook heel muf. Het

was een kledingkast. Ineens viel er iets op mijn hoofd van de bovenste plank. Ik schrok me dood. Ik keek naar beneden en ik zag twee starende, levenloze ogen. Ik besepte dat het een porseleinen pop was. Aangezien ik de bal daar niet zag, ging ik verder naar de volgende deur aan de rechter kant van de gang.

Ik draaide langzaam aan de deurknop en opende de deur zachtjes. Het was een donkergroene slaapkamer. Het bed was helemaal netjes opgemaakt. Het lijkt wel alsof iemand daar de nacht daarvoor had geslapen. Ik knielde om te kijken of de bal onder het bed lag. Maar toen ik keek, sprong er van onder het bed een zwarte kat op mijn schouders en hij rende de kamer uit. Ik bloedde door de nagels van de

kat. Het deed heel veel pijn. Ik liep naar de grote ronde spiegel die in de slaapkamer was. Ik keek in de spiegel, maar ik zag mijzelf niet. Ik kreeg gelijk kippenvel. Dit was niet normaal. Ik besloot naar de laatste kamer te gaan. Ik liep naar rechts en ik merkte dat de vloer nat was. Ik opende de laatste deur en het bleek de badkamer te zijn. Mijn hart stopte. Over de witte tegels zag ik bloedsporen.

Deze sporen leidden naar het bad. Ik durfde niet verder te kijken, alles was mij even te veel geworden.

Ik begon te zweten en ik voelde me licht in mijn hoofd worden. Ik haalde diep adem en herinnerde mijzelf eraan, dat het mijn doel was om zo snel mogelijk de bal te vinden. Maar waar moest ik nog kijken?

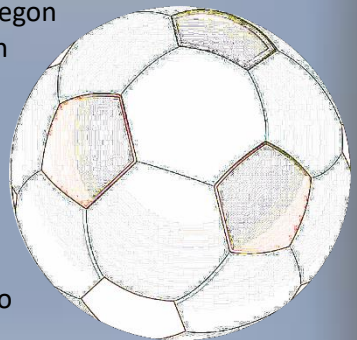
Ik ging weer terug naar de gang. Uit het niets hoorde ik een huilend geluid boven mij. Ik keek omhoog en in het plafond zag ik een luik met een haakje. Ik had iets nodig om bij de haak te komen en het luik te openen. Ik liep in de richting

van de kledingkast en daarin lag een oude wandelstok. Ik pakte hem vast en gebruikte het handvat om het luik te openen. Toen ik dat deed, kwam er een ladder naar beneden. Onzeker besloot ik naar boven te klimmen. Voordat ik helemaal de zolder op klom, nam ik een kijkje. Er kwam wat licht uit twee kleine raampjes vol met spinnenwebben. Ik zag wat dozen en iets dat leek op een paar oude meubels bedekt met lakens. Toen ik naar de stoffige vloer keek, zag ik dat er voetstappen waren vanaf het luik waar ik stond. Ik besloot verder de zolder op te gaan en de voetstappen te volgen.

Ik volgde de voetstappen en plotseling eindigden die tegen een muur. Ik legde mijn handen op de muur om te voelen en opeens voelde ik een opening. Toen ik de muur aanraakte, voelde ik een deel dat erg koud was. Ik duwde in dat deel van de muur en de muur draaide als een van die hotel draaideuren. Ik liep door en eindigde in een babykamer. Links was een wiegje. Ernaast stond een witte lege schommelstoel. Rechts stond een schommelende houten pony. Een oude grote kist in de hoek van de kamer trok mijn aandacht.

Ik liep ernaartoe en opende de kist. Er zaten kinderspullen in en foto's van vastgebonden kinderen. Ik begon een deel van het speelgoed eruit te halen en raad eens? Ik vond de bal van mijn kleine broertje Max. Mijn hart ging tekeer, omdat degene die de bal in de kist heeft gelegd, misschien nog in het huis was. Ook werd ik ongerust van wat ik op die foto's zag. Zou ik ook op zo'n foto terecht komen? Mijn doel nu was om zo

snel mogelijk uit dit griezelige huis te komen.

Zodra ik me omdraaide om naar buiten te gaan zag ik de zwarte figuur die op een heel lange man leek. Hij had touw en ducttape in zijn handen. Ik was erg bang, want hij blokkeerde de weg om de kamer uit te komen. In paniek stapte ik achteruit en ik viel op de zijkant van de grote kist. De kist bewoog en daarachter zag ik een kleine opening. Het was mijn enige uitweg. Ik kroop door de opening en sprong in een soort glijbaan die naar beneden leidde.

Maar was dit mijn weg terug naar vrijheid, naar mijn broertje en familie, of bleef ik gevangen voor altijd?

Juryrapport

De grote verlaten villa
Als Max, het broertje van de
verteller, zijn nieuwe bal in een
verlaten villa schopt, gaat zijn
grote broer moedig het huis in om
deze te gaan terughalen. Maar is
de villa verlaten en wie is die
zwarte figuur? Een spannend en
goed geschreven verhaal!

Het bos

Amy de Kock
Klimophoeve

Thriller

Hoi, ik ben Judith en ik ben 12 jaar oud. Ik woon met mijn vader in een appartementje. Mijn leven was niet heel spannend, tot vorige week. Nu je weet wie ik ben, vertel ik je mijn gruwelijke verhaal.

Ik stond op het schoolplein van de Klimophoeve te kletsen met mijn vriendinnen Lisa en Marie. We kletsten over een monster dat in een bos leeft en kinderen ontvoert in Bleiswijk, tot ik werd gebeld. Ik dacht dat het papa was, dus ik liep even naar een rustige plek. Toen zag ik dat het papa niet was, maar een anonieme beller!

Ik wist niet wat ik moest doen, dus daarom liep ik terug naar mijn vriendinnen, 'Moet ik opnemen?' vroeg ik, maar mijn vriendinnen zeiden dat ik het niet moest doen. Lisa zei: 'Haha, misschien is het wel het monster!' 'Hou toch op', lachte ik, 'natuurlijk is het het monster niet!' Ik zei dat ik moest gaan en liep naar huis.

Toen ik thuis was, viel me op dat pap niet thuis was. Nou ja, dan ga ik gewoon film kijken, dacht ik. Ik wist niet precies hoelang ik keek, maar toen ik moe werd, ging ik toch maar naar bed. Net toen ik in bed lag...viel de stroom uit. Ik was DOODSBANG voor het donker. Ik keek op mijn telefoon en het was precies 3 uur 's nachts. Ik werd heel bang en verstopte me onder de dekens en toen...werd ik gebeld, door dezelfde anonieme beller. Ik was bang, maar toch nam ik op.

Ik hoorde geschreeuw vanuit de telefoon! Ik schrok ENORM! Ik wist niet wat ik moest doen, dus ik verstopte me in het donker onder mijn bed in de hoop dat alles goed zou komen. En ik hoorde voetstappen... Eerst was ik opgelucht, omdat ik dacht dat het papa was. Ik riep: 'Papa help!! Ik ben hier onder het bed en ik ben bang in het donker!' Maar al snel besepte ik dat dat een GROTE fout was! Want het was pap helemaal niet! Ik voelde de ijsskoude adem van de persoon op mijn wang, en toen... BAM! Alles werd zwart.

Toen ik wakker werd, trilde mijn hoofd als een gek! Ik wist niet wat het was. Het enige dat ik hoorde, was: tik tak tik tak. Er scheen een zwak lichtje, ik keek om me heen en zag dat ik in een klein kantoortje was! Er lagen allemaal rare tekeningen en documenten.

Toen ik beter keek, zag ik een deur! Ik liep er naar toe en... op slot. Ik zocht door de documenten en vond een klein sleuteltje. Ik pakte het op en liep naar de deuren en het paste!

Ik liep naar buiten en tot mijn verbazing was ik niet in Bleiswijk maar in een raar bos!

Het was mistig en ik zag op mijn horloge dat het al 11 uur 's middags was! ' M-maar dat kan toch niet?' Het is donker buiten!' Ik keek naar het bos en zag een smal pad.

Ik besloot om er heen te gaan en het te volgen. Ik liep al heel lang en uiteindelijk stopte ik om even uit te rusten op een boomstronk. Het was nog steeds donker en ik wist niet wat ik moest doen. Ik besloot door te lopen en toen zag ik ineens een zwak lichtje uit een raampje komen! Ik rende er naar toe zo snel als ik kon.

Het lichtje kwam uit een huisje. Ik liep er naar toe en ik had een raar gevoel, alsof ik hier al was geweest. Ik negeerde het gevoel en klopte op de deur, maar niemand deed open. Ik wilde alsnog graag naar binnen en voelde aan de deur. Die was open!

Ik deed de deur open en stapte naar binnen. Toen werd het duidelijk waarom ik het gevoel had alsof ik hier al

was geweest! Dit was namelijk het huisje waar ik wakker werd! Alles was hetzelfde: de documenten, papieren en de kleine sleutel!

Eerst was ik alleen verbaasd maar na een tijdje werd ik bang. Hoe kon het dat ik weer terug was bij het huisje?! Ik wist niet meer wat ik moest doen en toen besloot ik om gewoon te gaan rennen door het bos en de struiken en dan zou het onmogelijk moeten zijn om weer terug te komen! Ik rende en rende en rende. Het leek wel eeuwig te duren en weer zag ik een zwak lichtje! Ik draaide me om en rende gelijk de andere kant op. Weer zag ik het huisje met het kantoortje!

Toen ik helemaal buiten adem was, stond ik stil. Toen ik stilstond, merkte ik pas hoeveel pijn ik had aan mijn been. Ik ging op de grond zitten en trok mijn broekspijpen omhoog. Ik was geschokt door wat er met mijn been mis was.

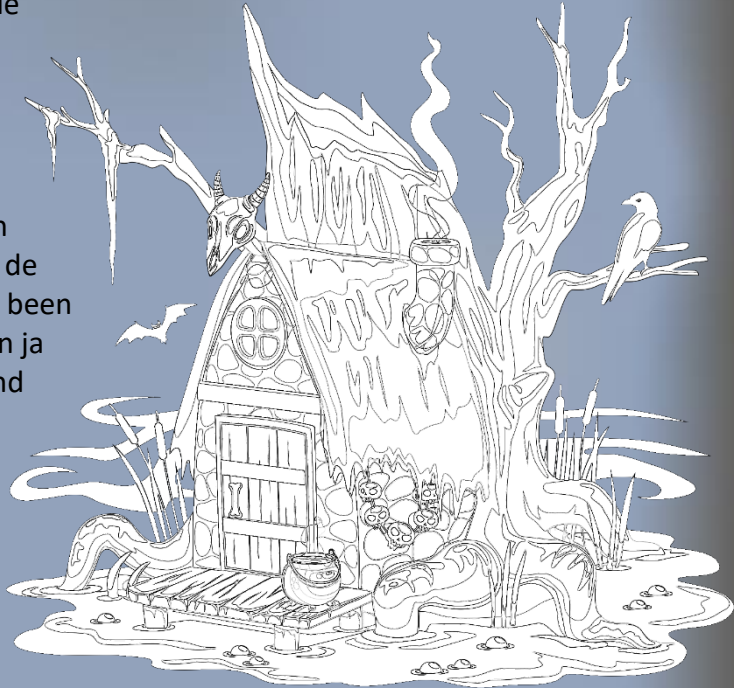

Er stond iets in grote krassen op mijn been geschreven!
Ik was een beetje in shock.

'W-wat is er aan de hand met dit bos?!' En toen herkende ik de tekens op mijn been, het waren dezelfde soort tekens die op het document stonden in het huisje waar ik wakker werd!! Ik rende naar het huisje toe. Het was supermakkelijk te vinden, omdat dit telkens gebeurde als ik een richting op bleef rennen.

Toen ik bij het huisje aankwam, stormde ik naar binnen en doorzocht de documenten.

JA! Daar was het document met de rare tekens!! Daarin stond vast wat de tekens op mijn been betekenden! En ja hoor, daar stond het alfabet, maar dan met de betekenis van de rare tekens! Ik probeerde het te ontcijferen en

weet je wat er stond?! Er stond: Judith!! Ik snapte het niet. HOE kan deze rare plek mijn naam weten?!!

Het enige wat ik wilde, was naar huis, gewoon WEG van deze gestoorde enge plek!

Ik probeerde op het huisje te klimmen om het bos te kunnen overzien. Ik klom op het huisje. Erg lastig was het niet, want er stond een klein laddertje tegen het huisje aan. Ik klom en klom en klom. Ik merkte iets vreemds op, ik bleef maar klimmen! Ik klom verder en ineens stopte de ladder. Ik probeerde naar boven te klimmen. JA GELUKT! Maar wacht eens... ik stond helemaal niet op het huisje, maar op een flat!! Ik keek voorzichtig naar beneden. Daarom duurde het zo lang!

Het was een heel eind klimmen! Maar toch was ik bang, hoe kon dit?!

Ineens voelde ik een ijzige adem in mijn nek. Voor ik het wist voelde ik ijsskoude handen op mijn nek, en toen... viel ik AAAAAAAAAAA... Net toen ik de grond raakte, schrok ik wakker in mijn eigen bed in Bleiswijk. Ik zuchtte van

opluchting, alles was gewoon een stomme nachtmerrie! Ik keek op mijn klok en zag dat het al 8 uur was! Ik sprong mijn bed uit en kleepte me aan, maar toen ik in de spiegel keek, wist ik zeker dat het GEEN droom was... want op mijn been stond met krassen geschreven: Judith...

Juryrapport

Het bos
Judith verdwijnt uit haar veilige
bed naar een huisje in het bos bij
Bleiswijk. Ze loopt hard weg,
maar wat ziet ze daar? Zal het
haar lukken om te ontsnappen?
Een geheimzinnig verhaal met
een goed uitgewerkt patroon van
herhaling.

Amy de Kock

**EERVOLLE
VERMELDING**

Het verdoomde meisje

Mayamen Aljundi
De Vijverburgh

Thriller

Hoi, ik ben Kate en ben 11 jaar oud. Ik zit in een ziekenhuis in Zoetermeer. Ik hou van avontuur en ben nieuwsgierig.

Mijn hobby's zijn zwemmen en tekenen. Ik ben in het

ziekenhuis beland door mijn gebroken pols. Mijn

pols is gebroken door de schommel. Ik

schommelde toen hard en viel keihard op mijn

pols. De dokter, die nu voor mij verantwoordelijk

is, heet Thomas. Hij werkt nieuw in dit ziekenhuis

en is 27 jaar oud.

Op een dag zat ik stiekem, net als altijd, in mijn bed te tekenen in de tijd dat ik hoorde te slapen. Opeens deed mijn pols veel pijn en ik dacht toen dat ik naar dokter Thomas moest gaan. Dat deed ik ook. Ik liep mijn kamer uit en deed de deur achter mij dicht en liep de donkere gang in, op zoek naar dokter Thomas. In de tijd dat ik op zoek ging

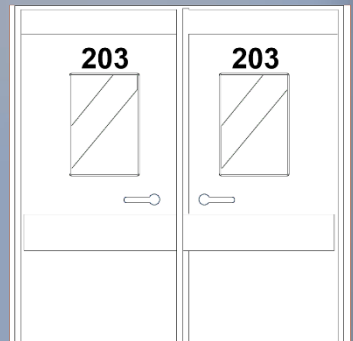

naar dokter Thomas, hoorde ik gefluister van mensen. Ik werd nieuwsgierig en vergat mijn pijn en liep achter het geluid aan.

Het geluid kwam uit kamer 203. Ik opende de deur om te kijken of dat dokter Thomas was. Toen zag ik dat Loes van 10 jaar met een patiënt, die in zijn bed lag, zat te kletsen. Toen Loes mij zag zei ze: "Hoe gaat het?" Ik antwoordde: "Goed. Maar Loes, waarom lig je niet in je bed? En dit is je kamer helemaal niet!" Loes zei toen: "Niets." En toen liep ze terug naar haar kamer.

Toen vroeg ik nieuwsgierig aan de patiënt, die ziek in zijn bed lag, toen Loes weg was: "Wat zei Loes net tegen u, meneer, als ik het kan vragen?". De patiënt antwoordde: "Ze kletste met mij en was heel aardig. Maar ze zei tegen mij iets, dat ik raar vond." "Wat zei ze?" vroeg ik snel. "Ze zei: 'Ik hoop om je morgen te zien'. Dat is toch raar, maar verder was ze heel aardig."

Ik was verbaasd en vroeg mezelf af, waarom ze dat zei. Toen liep ik terug naar mijn kamer en sliep heel snel. De volgende dag liep ik naar kamer 203 om te kijken of het goed ging met de zieke patiënt, want ik had een paar vragen die ik wou stellen. Toen ik bij kamer 203 aankwam, zag ik dat een andere patiënt in de kamer lag.

Snel liep ik de kamer uit en zocht dokter Thomas om te vragen waar die patiënt was. Maar toen verbaasde ik me heel erg, want dokter Thomas zei: "Hij is gisteren heel laat in de avond overleden." "Maar hoe?" vroeg ik trillend. "Ik zag hem gisteravond nog." Toen rende ik snel de kamer uit en ging naar de kamer van Loes. Ik opende de deur en vroeg: "Waarom zei je gisteren tegen de patiënt: 'Ik hoop om je morgen te zien?'" Ze antwoordde toen bang: "Nee, dat zei ik niet. Ik zei: slaap lekker." Ik keek haar verbaasd aan en liep de kamer uit.

Ik liep snel weer naar mijn kamer. De volgende week was ik net als altijd stiekem 's avonds aan het tekenen. Toen kreeg ik dorst, dus liep ik mijn kamer uit de gang op om water te drinken in de keuken. Toen zag ik Loes uit kamer 706 lopen.

Dat was haar kamer niet. Ik liep, nadat Loes weg was, kamer 706 in. Ik opende de deur en deed de deur achter me dicht. Toen vroeg ik aan de patiënt, Kim, die nu in kamer 706 lag: "Zei Loes iets raars tegen u?" Kim antwoordde toen: "Ja, ze zei: Ik hoop om je morgen te zien."

Ik liep de kamer trillend uit, want ik verwachtte wat er morgen zou gebeuren en sliep heel moeilijk. Ik had gelijk. De volgende dag hoorde ik twee dokters praten over Kim, dat ze overleden was, heel laat in de avond.

Toen wist ik dat Loes de toekomst weet en gedag zegt tegen patiënten, die de volgende dag doodgaan. Ik kon het aan

niemand vertellen, want niemand zou mij geloven. En ik weet dat Loes niemand pijn doet en alleen maar gedag zegt tegen patiënten, die doodgaan.

Dat gebeurde nog twee keer. Ik kon het niet tegenhouden en rende de trap af naar de receptie. Ik vroeg aan de vrouw achter de receptie: "Hoe lang zit Loes in dit ziekenhuis?" De vrouw achter de receptie antwoordde: "We hebben niemand die deze naam heeft in ons ziekenhuis. Kan ik je ergens anders mee helpen?" Ik zei toen: "Ik weet zeker, dat ik een meisje van 10, die Loes heet, een paar keer ontmoette. Kunt u nog een keer kijken?" De vrouw antwoordde: "Ik weet zeker dat er niemand met deze naam is in ons ziekenhuis."

Toen riep dokter Thomas naar mij: "Kom snel naar mijn bureau, nu!" Ik liep verbaasd achter dokter Thomas aan en dacht de hele tijd aan wat er bij de receptie gebeurd was. Toen ik en dokter Thomas aankwamen bij zijn bureau en op houten stoelen zaten, vroeg dokter Thomas aan mij: "Heb je echt Loes gezien?" Ik zei toen: "Wat gebeurt er allemaal? Wie is Loes nou weer?!"

Toen vroeg dokter Thomas weer aan mij: "Heb je Loes gezien?" Ik vroeg toen aan dokter Thomas: "Wie is Loes?!" Dokter Thomas antwoordde toen: "Loes is mijn dochter. Voordat je

in ons ziekenhuis belandde, nam ik haar mee. Ze speelde op de trap, maar gleed opeens uit en toen hoorde ik haar gillen. Ik rende naar haar toe en bracht haar snel naar de operatiekamer, maar het was te laat. Loes was ernstig gewond en overleed toen de operatie nog bezig was. Voor jou zei iemand tegen mij dat hij haar in het ziekenhuis zag spelen, maar ik geloofde dat niet. Zeg, alsjeblieft, heb je haar gezien en was ze blij?" Alles draaide door mijn hoofd. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik was toen heel bang en opeens deed dokter Thomas de lichten uit en zei: "Ik denk dat mijn dochter in deze kamer nu zit. Kan je alsjeblieft kijken of dat waar is?" Ik keek bang en trillend overal naar toe en toen hoorde ik achter mijn rug: "Ik hoop om je morgen te zien, Kate."

Juryrapport

Het verdoemde meisje
Kate komt in het ziekenhuis
terecht onder de goede zorgen van
dokter Thomas. Maar wie is Loes
en waarom ziet Kate haar steeds
bij andere patiënten langsgaan?
Mooie combinatie van een onveilig
ziekenhuis en onverwachte
verschijningen. De jury kreeg koude
rillingen bij het
lezen van dit verhaal!

Mayamen Aljundi

**EERVOLLE
VERMELDING**

Thrillerschrijvers top vijf van 2022

1. Sofie Bruijn, Casa
Het is 3 uur 's-nachts
2. Lexie van Zuijden, IKC Klimboom
Het griezelfeest
3. Alessio Fenech, De Saffier
De grote verlaten villa
4. Amy de Kock, De Klimophoeve
Het bos
5. Mayamen Aljundi, De Vijverburgh
Het verdoemde meisje

Longlist

In deze bundel is de top vijf van alle spannende verhalen opgenomen. Natuurlijk heeft de jury nog meer toppers gelezen die deze bundel *nét* niet hebben gehaald.

(In willekeurige volgorde) :

- **Lenn Luiten**, De Vijverburgh
Vrijdag de dertiende
- **Cecilia Reinen**, De Waterlelie
De geheime kast
- **Damian Laban**, Het Palet
De zwarte schim
- **Xavier Bernadina**, De Oostwijzer
Het zwarte kristal
- **Jari Bierhuizen**, IKC Klimboom
De bunkergames

En natuurlijk ook weer dank aan ALLE kinderen die verhalen hebben geschreven die niet genoemd zijn.
Blijf schrijven!

Colofon

Uitgave: Nederlands Thrillerfestival Zoetermeer

Voorzitter: Ria Oosterop

Jury: Annemieke van Doorn

Valerie van 't Hooft

Joyce Maltha

Frieda Zebrowski – Berkemeier

Lisanne Witjes

Coördinatie: Erasmus College – Jan Brouwer

Vormgeving: Tekst & Thema Zoetermeer

Illustratie: Tekst & Thema Zoetermeer

Drukrealisatie: NBD Biblion gesponsord

Oplage: 750

JUST | Notarissen

